

Arrest

nr. 102 326 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd op 1 april 1995 geboren in het dorp Sharif Khana, sectie Char Mang, district Bajaur, provincie Khyber Pakhtunkhwa. Op het moment dat u in de zesde klas zat, brak er een conflict los in uw regio waardoor u niet meer naar school kon gaan. U spreekt Urdu, Pashtou en een beetje Engels. Ongeveer drie jaar geleden - tijdens de winter - kwamen de taliban bij u thuis langs waarbij zij jullie huis opeisten om er trainingen in te geven. De taliban waren geïnteresseerd in jullie huis omdat het zich naast een bos aan de rand van het dorp bevond. In een periode van één tot anderhalve maand kwamen zij veertien à vijftien keer langs, maar telkens weigerde uw vader hen jullie huis te overhandigen. Hierom werd uw vader ontvoerd. De dorpelingen belegden daarop een jirga om uw vader via onderhandelingen met de taliban te proberen vrijkrijgen. Dit lukte niet en tien dagen na zijn ontvoering brachten ze het lijk van uw

vader bij jullie thuis. Als tegenreactie vormden de dorpelingen een 'Lashkar' (militie) tegen de taliban. Hierna werden nog eens vier dorpelingen ontvoerd en vermoord door de taliban en werden er dreigbrieven verspreid. Toen de dorpelingen weigerden toe te geven, ontvoerden de taliban twee jongens met de bedoeling hen in te schakelen als zelfmoordterroristen. Ook u werd hiervoor gezocht door de taliban. Intussen hadden de taliban ook jullie huis in brand gestoken omdat het Pakistaanse leger de regio binnentrok. In hun vlucht staken ze zes huizen in brand waaronder ook dat van jullie gezin. Via uw kozijn ontving u vervolgens twee dreigbrieven waarin ze u opriepen zich bij hen aan te melden. De volgende ochtend vertrok u naar uw oom langs moederskant in het dorp Shekh Kali, district Bajaur. 22 tot 23 dagen later ontving u via uw kozijn nog eens twee dreigbrieven waarin hun dreigementen werden herhaald. Op dat moment bevond u zich reeds in Lahore, de hoofdstad van de provincie Punjab, waar uw oom langs moederskant een winkel had. U bleef er vier maanden waarna u Pakistan verliet. Op 5 december 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor. Een certificaat ivm uw domicilie in Sharif Khana en vier dreigbrieven (gedateerd op 2, 14 en 27 januari 2009 en één op 8 februari 2009).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat er aan uw asielmotieven geen geloof meer kan gehecht worden. Zo is het compleet ongeloofwaardig dat de taliban 14 tot 15 keer zouden langskomen om jullie huis op te eisen (CGVS vraag 49). De taliban staan niet meteen bekend om hun eindeloze geduld. Wanneer zij keer op keer geweigerd worden, mag er van uitgegaan worden dat zij eerder actie zouden ondernemen. U wilt laten geloven dat de taliban hun zinnen hadden gezet op jullie huis omwille van de strategische ligging (CGVS vragen 28, 45-46). Indien zij werkelijk dusdanig geïnteresseerd zouden geweest zijn in uw huis zouden ze geen 14 keer langs komen om uw vader keer op keer te vragen zijn huis af te staan. Gelet op de reputatie van de taliban mag gesteld worden dat zij de toestemming van uw vader niet nodig hebben om jullie huis in te palmen en te bezetten. Daar uw vader telkens opnieuw de taliban wandelen stuurde, is het erg opmerkelijk dat de taliban dit voor zo'n lange tijd lieten gebeuren zonder noemenswaardige acties te ondernemen. Blijkbaar waren de taliban nochtans bereid om harde maatregelen te nemen, anders hadden zij uw vader nooit ontvoerd en vermoord (CGVS vraag 28). Daarom is het des te opmerkelijk dat de taliban zolang hebben getalmd eer zij hiertoe overgingen. Het engelengeduld dat de taliban aan de dag hebben gelegd is erg nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien zijn uw herinneringen aan de bezoeken van de taliban erg beperkt en stereotiep. Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over deze bezoeken, herhaalt u telkens hetzelfde mantra: "de taliban bespraken het huis met uw vader en hij weigerde omdat zijn huishouden etc. daar was en hij geen andere plaats had om heen te gaan" (CGVS vragen 49-55, 61-62, 92-93, 95-97). Er kan verwacht worden dat u van zulke, ongetwijfeld ingrijpende gebeurtenissen gedetailleerdere en levendigere herinneringen hebt, toch wanneer zij zo dikwijls zouden zijn langsgelopen. U geeft hier geen blijk van. Nochtans stelt u zelf dat u de taliban hebt gezien en dat u hen ook kon horen praten met uw vader (CGVS vragen 51, 61-62). In dit opzicht is het feit dat u zich beperkt tot een erg oppervlakkige beschrijving, verstoken van enige inleving, funest voor uw geloofwaardigheid. Er kan dan ook sterk getwijfeld worden aan de bewering dat de taliban jullie huis opeisten. Voorts vertelt u ook dat de taliban jullie huis hebben afgebrand wanneer ze zich moesten terugtrekken vanwege de komst van het Pakistaanse leger (CGVS vragen 56-59). Dit gebeurde na de dood van uw vader, maar voor u de dreigbrieven ontving (CGVS vragen 146-148, 151). Deze brand 'vergeet' u echter telkens te vermelden wanneer u een overzicht geeft van de problemen die u er toe zouden aangezet hebben uw land te verlaten (CGVS vragen 28, 91, 99, pg 2 en vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van DVZ op 22 februari 2012). Omgekeerd wist u evenmin nog dat u dreigbrieven had ontvangen wanneer u gevraagd werd wat er, nadat uw huis in brand gestoken werd, nog is gebeurd (CGVS vragen 59-60). U antwoordt dat u "nadien uw dorp hebt verlaten en dat u niet weet wat er met de rest nadien is gebeurd", terwijl u de eerste twee dreigbrieven bij u thuis zou ontvangen hebben (CGVS vragen 119-120). Doorheen uw verklaringen kunnen dus ernstige tegenstrijdigheden opgemerkt worden in verband met uw huis dat zou afgebrand zijn en de dreigbrieven die u zou ontvangen hebben. Aangezien uw huis op het moment van de brieven was afgebrand, is het schier onmogelijk dat de taliban die brieven bij u thuis zouden bezorgd hebben. Bovendien zegt u zelf dat u nadat de taliban uw huis in brand staken, het dorp hebt verlaten. Hieruit volgt dat u die eerste twee dreigbrieven niet thuis kan ontvangen hebben en dat u zich in tegenstelling tot wat u beweert niet in uw dorp bevond op het moment dat u de eerste twee dreigbrieven kreeg. Het ontvangen van een dreigbrief

vanwege de taliban is ook in Pakistan geen alledaags gegeven waardoor van u kan verwacht worden dat u zich niet zou vergissen in de periode waarin en de plaats waar u die brieven ontving. Bovendien zou het afbranden van uw huis toch een belangrijk ijkpunt moeten zijn waarrond u de rest van de gebeurtenissen zou moeten kunnen situeren in de tijd. Dat u hier niet in slaagt, tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aan. Daarenboven is hetgeen u kan vertellen over die dreigbrieven dermate beperkt dat er sterk getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid ervan. Aanvankelijk zegt u dat u die brieven niet kunt lezen en dat uw kozijn - die deze brieven had ontvangen - ze niet wou voorlezen aan u (CGVS vragen 104-107, 116, 123, 124). U weet echter wel dat deze brieven van de taliban kwamen en aan u gericht waren (CGVS vragen 28, 84, 91, 103). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat uw kozijn dit zei. Verder is het frappant dat u zo weinig ondernam om de inhoud van deze brieven te kennen. Alleen al het feit dat u wist dat ze van de Taliban kwamen moet u toch hebben verontrust en er toe hebben aangezet kennis te nemen van de volledige inhoud ervan. U hebt weinig tot niets ondernomen om iemand deze brieven voor u te laten voorlezen (CGVS vragen 117-118). Aangezien deze brieven rechtstreeks betrekking hebben op uw leven is het merkwaardig dat u hier zo weinig interesse in toont. U wekt de indruk dat u hier onverschillig tegenover staat wat gezien de door u geschetste context erg markant is. Daarnaast is het niet de gewoonte dat de taliban twee brieven met vermoedelijk dezelfde inhoud tegelijkertijd bezorgen waarin ze iemand twee keer vanwege dezelfde zaken bedreigen (CGVS vragen 112-115). Er is geen enkele logische reden hiervoor. De data die vermeld staan op de brieven bevestigen deze veronderstelling. Als we voort gaan op de data die vermeld worden op de brieven hebben de taliban deze brieven op 2, 14 en 27 januari en 8 februari 2009 bezorgd. Dat u dus twee keer twee brieven met een tussenpose van 22 tot 23 dagen zou ontvangen hebben, klopt dus evenmin. Dat u dreigbrieven van de taliban zou hebben ontvangen die persoonlijk aan u gericht waren, valt sterk te betwijfelen. Dit wordt ondersteund door uw eigen verklaringen. U vertelt zelf in algemene termen over de dreigbrieven die werden bezorgd na de dood van uw vader. U zegt dat ze "brieven begonnen achter te laten" en dat ze "naar de huizen van de mensen kwamen die tegen hen waren en brieven gaven" (CGVS vragen 28, 91). Hieruit spreekt geen persoonlijke vervolging jegens uw persoon. U weet evenmin wat er gebeurde in de 22-23 dagen tussen de twee dreigbrieven en u weet niet hoelang na de ontvoering van uw vader de eerste brief kwam of wat u precies deed tussen de dood van uw vader en het moment waarop u de eerste brief ontving (CGVS vragen 128-134). Dit zijn stuk voor stuk dusdanig ingrijpende momenten dat het zeer ongeloofwaardig wordt dat u over deze periode weinig tot niets weet te vertellen. Het lijkt alsof u deze periode niet persoonlijk hebt meegemaakt. Wanneer iemands leven zo fel verstoord wordt, mag er toch verondersteld worden dat hij hierover meer en doordringender kan vertellen dan dat u doet. Uw volledige verklaring omtrent deze dreigbrieven en de periode errond is zodanig vaag, verwarrend en incoherent dat aangenomen kan worden dat u deze brieven nooit hebt ontvangen op de manier die u naar voren schuift. Dit ondermijnt uw asielmotieven fundamenteel. Verder is het weinig aannemelijk dat de taliban achter u aan zouden zitten om u bij hen in te lijven (CGVS vragen 82-84, 103, 130). Op dat moment hadden ze immers uw vader al vermoord, uw huis in brand gestoken en het hele dorp tegen hen opgezet. Dit lijken nogal onmogelijke omstandigheden om nieuwe gemotiveerde rekruten te ronselen. De taliban hebben andere methodes om jongens voor hen te winnen en hen voor hen te laten strijden. Het vernietigen van het leven van hun potentiële pupillen hoort daar niet bij. Het is immers de bedoeling dat hun leerlingen voor de taliban en de zaak van de jihad door muren gaan. Van een jongen wiens vader vermoord is door de taliban kan men dit niet verwachten. Ook de taliban kunnen deze rekening maken. Door zo iemand te verplichten met hen mee te gaan, hebben ze er geen nieuwe loyale strijdkracht bij. Integendeel, van zulke jongens kan eerder verwacht worden dat zij zich uiteindelijk tegen de taliban zouden keren. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verder erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich kunt integreren. Zelf verwijst u slechts naar uw financiële middelen, om een vestiging in bijvoorbeeld Lahore als onmogelijk af te doen (CGVS vraag 159). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u minstens vier maanden in Lahore hebt verbleven, waar u een onderkomen vond in de winkel van een oom langs moederskant (CGVS vragen 21-23). Dit betekent dat u daar over een verblijfplaats beschikt en over de nodige opvang om u te onderhouden. Ook uw familie wordt op dit moment opgevangen door een oom langs moederskant in het dorp Shekh Kali (CGVS vragen 64-66). Er kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat u zich bij terugkeer naar

Pakistan onder andere in Lahore kunt vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming. De documenten die u aanbrengt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien zij een aanduiding zijn van uw identiteit en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. De dreigbrieven zijn gekopieerde, met de hand geschreven documenten waardoor de herkomst onmogelijk kan vastgesteld worden. Neergelegde documenten kunnen voorst slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten in Pakistan gemakkelijk aangekocht of door corruptie verkregen kunnen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Hij wijst erop dat hij minderjarig is. Hij stelt dat zijn tegenstrijdige verklaringen het gevolg zijn van de manier van vragen stellen tijdens het gehoor, waardoor hij in de war is geraakt, en van de paniektoestand waarin hij uit zijn dorp is vertrokken. Hij stelt dat hij over de brieven geen vragen meer heeft gesteld aan zijn kozijs omdat hij schrik had voor de taliban en omdat hij zich niet bij de taliban wilde aansluiten. Hij stelt ook dat de taliban er vermoedelijk van uitgingen dat hij zich uit angst bij hen zou aansluiten.

Verder stelt verzoeker dat het gehoor niet is begonnen met open vragen om vervolgens over te gaan tot precieze en gesloten vragen en dat dit aantoont dat er geen rekening is gehouden met zijn leeftijd en scholingsgraad.

Tot slot stelt verzoeker dat een binnenlands vestigingsalternatief zo goed als onmogelijk is omdat de traditionele en uitgebreide familie en de gemeenschapsbanden van clan en stam de belangrijkste beschermingsmechanismen zijn. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 21 september 2009 waarin wordt gesteld dat in lijn met het Kinderrechtenverdrag het centrum van de belangen van een minderjarige bij zijn ouders is gelegen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aantoont dat de commissaris-generaal verplicht is om het gehoor van een minderjarige te beginnen met open vragen om vervolgens over te gaan tot precieze en gesloten vragen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekers gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is begonnen met een neutraal onderwerp, meer bepaald met wat hij van het leven in België vindt (gehoorverslag, 2-3). Hieruit alleen al blijkt dat het gehoor aan verzoekers leeftijd werd aangepast. Bovendien vermeldt het gehoorverslag ook dat het gehoor werd uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker. Verder heeft verzoeker ook de mogelijkheid gehad om zijn asielrelaas spontaan te vertellen (gehoorverslag, vraag 28).

Verder sluit de Raad zich aan bij de motieven in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen zo onwaarschijnlijk zijn dat er aan zijn asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Het feit dat verzoeker minderjarig was volstaat niet als verklaring. Verzoeker verklaarde op 1 april 1995 te zijn geboren. Hij was op het ogenblik van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dus zestien jaar oud. Van een zestienjarige mag worden verwacht dat hij over ingrijpende gebeurtenissen eensluidende en geloofwaardige verklaringen kan afleggen. Ook het feit dat hij in paniek uit zijn dorp zou zijn vertrokken, verklaart niet waarom hij tijdens zijn gehoor geen eensluidende en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo is het totaal ongeloofwaardig dat de taliban 14 tot 15 keer zouden langskomen om de woning van verzoekers ouders op te eisen. Terecht besloot de bestreden beslissing dienaangaande dat de taliban niet meteen bekend staan om hun eindeloze geduld. Indien zij werkelijk dusdanig geïnteresseerd zouden geweest zijn in de gezinswoning omwille van de strategische ligging zouden ze geen 14 keer langskomen om verzoekers vader keer op keer te vragen zijn huis af te staan. Gelet op de reputatie van de taliban mag gesteld worden dat zij niet de toestemming nodig hebben om iemands huis in te palmen en te bezetten. Verder mag wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij meer moeite zou hebben gedaan om de inhoud van de brieven van de taliban te weten te komen. Verzoekers betoog dat hij schrik had voor de taliban is een reden te meer om te verwachten dat hij de juiste inhoud van de brieven zou willen kennen. Verder is het niet aannemelijk dat de taliban van een jongen van wie ze de vader hebben vermoord zouden verwachten dat hij zich bij hen aansluit en zich voor de *jihad* inzet.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM waarnaar verzoeker verwijst stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt om de gewapende strijd in zijn streek van herkomst te ontlopen.

Verzoekers betoog dat het centrum van de belangen van een minderjarige bij zijn ouders is gelegen, is hier niet dienstig, aangezien verzoeker ondertussen meerderjarig is. Bovendien mag er van uitgegaan worden dat verzoeker hoe dan ook de mogelijkheid heeft om zich bij een terugkeer naar Pakistan bij zijn

familie te voegen, aangezien zijn familie zich bij zijn oom in het dorp Shekh Kali bevindt. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen enkele reden waarom hij hen niet zou kunnen vervoegen.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER